

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΒΕΡ ΛΥΤΤΩΝ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΤΗΣ ΛΥΩΝ.

Ὁ Ἐδουάρδος Βούλβερ Λύττων, μυθιστοριογράφος καὶ δραματικός Ἀγγλος, ἐγεννήθη ἐν Heydon Hall τὸ 1805. Δεκαπενταετῆς ἐδημοσίευσε διήγημα ἀνατολικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰσμὰλ», ἐσπούδαζε δ' ἔτι ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβρυγίας ὅτε ἐβραβεύθη τὸ περὶ «Γλυπτικῆς» ποίημα του. Ἐκτοτε ἐπεδόθη εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον δημοσιεύτας κατὰ τὸ 1826 συλλογὴν στίχων ὑπὸ τὸν τίτλον «Φυτὰ ἄγρια καὶ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ» καὶ βραδύτερον τὰ ποιήματα «Ὁ Neil καὶ Falkland» κατὰ μίμησιν τοῦ Βύρωνος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐδημοσίευσε τὸ μυθιστόρημα «Pelham» δι' οὗ πολλὴν ἐκτίμησιν δόξαν ἐν τῷ μυθιστορήματι δὲ τούτῳ, ὅπερ εἶνε τύπος τῆς τότε ὀνομαζομένης φιλολογικῆς τῆς Ἀριστοκρατίας, διακωμωδοῦνται μετὰ πολλῆς εὐφύας τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ προλήψεις τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Κατὰ τὸ 1829 ἐδημοσιεύθη τὸ μυθιστόρημα «Devereux» καὶ τὸ ἐπὶ ὅν ἔτος ὁ «Paul Clifford». Τὸ 1831 ἐξελέγη μέλος τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων, καὶ τὸ 1852, συνετέσχε τοῦ ὑπουργείου Δέξου ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν. Ἡ ῥητορικὴ ἐπιτυχία τοῦ Βούλβερ, δὲν ἀπέτραψεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν φιλολογικῶν του σπουδῶν. Τὸ 1832 ἐδημοσίευσε τὸν «Εὐγένειον Ἀρχα», μελέτην ψυχολογικὴν ἐπὶ τινος ἐγκληματίου διαπράξαντος φόνον πρὸς ἀπώκησιν πλούτου καὶ διαπνέσαντος εἶτα αὐτὸν εἰς διάφορα εὐεργετικὰ ἔργα. Τὸ 1834 ἐδημοσιεύθησαν οἱ «Προσκυνηταὶ τοῦ Ῥήνου», καὶ αἱ «Τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας», ζωγραφικαὶ εἰκὼν τῆς Ῥωμαϊκῆς κοινωνίας, καὶ τὸ 1835 ὁ «Ῥιένζης ἢ ὁ τελευταῖος δῆμαρχος», ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημά του. Ἀπὸ τοῦ 1837 μέχρι τοῦ 1850 ἐδημοσιεύθησαν τὰ μυθιστορηματὰ του «Ernest Maltravers», «Ὁ ἀκύλικός Κάλδερων», Alice «ὁ τελευταῖος τῶν Βαρώνων» καὶ οἱ Κλέπτωνες». Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μυθιστορηματῶν ἐδημοσίευσε καὶ κριτικὰ δοκίμια εἰς διαφόρους ἐποχάς. Τὴν «Ἀγγλίαν καὶ τοὺς Ἀγγλους τοῦ 1833, τὸν «Σπουδαστὴν» τὸ 1835, καὶ σειράν ἱστορικῶν μελετῶν διὰ τῆς «Νέας μηνιαίας ἐπιθεωρήσεως» ἧς ὑπῆρξε διευθυντὴς ἀπὸ τοῦ 1832. Συνέθετο δὲ καὶ σατυρικὰ καὶ κωμικὰ ποιήματα «Τοὺς διδύμους τῆς Σιάρης» τὸ 1831, τὸν «Νέον Τίμονον» τὸ 1846 καὶ τὸ ἐπικὸν ποίημα «Βασιλεὺς Ἀρθούρος τὸ 1848», πλὴν δὲ τούτων καὶ τὰς ἱστορικὰς μελέτας «Ἀρόλδον τὸν τελευταῖον βασιλέα τῶν Σαξόνων», καὶ τὰς «Ἀθήνας κατὰ τὸ 1837. Τέλος δὲ ἐπεχείρησε ὁ Βούλβερ ν' ἀνυψώσῃ τὸ παρηκμασθὲν ἀγγλικὸν θέατρον. Τὸ δράμα αὐτοῦ «Ἡ δούκισσα τῆς Βαλιέρης» ἀπέτυχεν παρασταθὲν τὸ 1837, ἀλλ' ἱκανοποίησαν αὐτὸν ἀρκούντως «Ὁ Ῥισελί» καὶ «Ἡ δέσποινα τῆς Λυών». Ἀπέθανε τὸ 1873.

Ὁ μεταγραφεύς